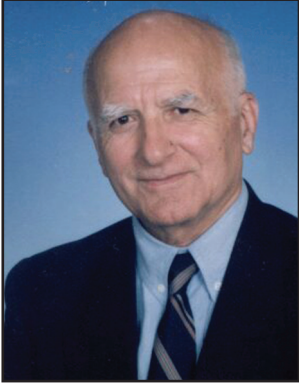

Prof. Dr. Eflatun Adam

Rakı niyetine...

Yurt dışında çalışan ve önemli görevi olan bir kimse idi.. Bulunduğu başşehirde gece evinden çınlıplak dışarıya fırlamış ve "geliyorlar, öldürecekler v.s" şeklinde bağırmağa başlamış...

Yurda getirildi ve kliniğe yatırıldı... Alkolik diye getirilmişti..

Yaşadığı sosyal ortamı içinde alkole alışmış olduğu anlaşılıyordu.

Ancak bir başka konu daha vardı: Şizofreni...

O halde şizofreni ve alkolizm beraberdi..

Uzun süre klinikte yattı. Çünkü kronik şizofreni söz konusu idi ve tedaviye cevap vermiyordu...

Klinikte yattığı süre içinde alkol kullanması mümkün değildi. Ama o bir düzenleme yapmıştı:

Bulunduğu yerde, masanın üzerine iki bardak koyuyordu. Her gün bir büyük şişe kola alıyordu. Bardakları birine kola dolduruyor, ötekine ise yine kola dolduruyordu...

Önce bir bardaktan bir yudum kola içiyor, sonra öteki bardaktan bir yudum kola içiyordu.

Birinci bardaktan içilen rakı.

İkinci bardaktan içilen ise su niyetine idi.

Denize düşen yılana sarılır

Hastanede odadaydım...

Kapı çalındı, kalabalık bir grup içeriye girdi...

Ağız laf yapan birisi konuşmaya başladı:

Doktor bey, oğlum hasta... Bir doktora gittik, ilaç verdi. Kullanmaya başladık. Hiç faydası olmadı, daha da kötüleşti. Ondan önce de doktorlara gittik. Bütün büyük doktorlara gittik, gitmediğimiz doktor kalmadı. Dünyanın parasını harcadık...

Ve sonunda işin can alıcı lafını etti:

Ne yapalım, denize düşen yılana sarılır, size getirdik...

Hocasına saygı...

Öğle saatleri...

Bir Pazar günü, nöbetçi asistan hekim arkadaşım klinik yemekhanesinde yemeğini yiyor.

Ben de yanında oturuyorum..

Kapıda görevli arkadaş geldi:

Efendim, fakültemiz profesörlerinden olduğunu söyleyen bir bey sizinle görüşmek istiyor.

Beklesin

Bir Hocanın, öğrencisinden beklediği bir tutum, bir yakınlık vardı. Bu beklenti meslektaşlar arasında da söz konusudur.

İşte bu beklentiye uygun düşmeyen oldukça uzun bir süre geçmişti.

Profesör, hocalığının verdiği yakınlık duygusu içinde yemekhaneye geldi ve daha istediğini belirtmeye fırsat bulmadan:

Beklemenizi söylemiştim beyefendi, yemek yiyorum işte...

Profesör, tek bir kelime söylemeden çıkıp gitti...

Halen profesör olan arkadaşım böyle bir olay karşısında acaba kendisi ne yapardı?

İyileşen Oligofren

Askerlik görevimi yapmaya profesör olduktan sonra gitmiştim. Gümüşsuyu Asker Hastanesi'ndeyim.

Yıl 1974..

İstanbul'un çok meşhur ruh hekimlerinden biri telefonla aradı: Hocam, görüşemiyoruz... Seni öyle çok severim, öyle takdir ederim ki... v.s v.s.

Birbirimizi meslektaş olarak tanırız, ama birbirimizi aramız için, görüşmemiz için bir sebep yok, bir yakınlığımız yok...

O halde, "bayram değil, seyran değil, eniştem beni niye öpüyor?" Konuşmasına devam etti:

Bir hastam var. Sizin fikrinize ihtiyacım var. Evinde bir konsültasyon yapsak.. Ben sizi alırım...

Gittik. Hastayı gördük. Bir oligofreni vakası.. Yapılması gereken bir şey de yok..

Benim çağırılmamın sebebi anlaşıldı. Hasta askerlik çağında. Askeri hastaneden rapor verilmesi gerekli o halde hastanede bana başvurulacak..

Her ne ise.. Aradan iki ay kadar geçti.

Tekrar telefon:

Hocam o hastayı birlikte bir defa daha görsek. Gittik...

Eve girdik. Hasta evin salonunda idi. Daha hasta ile konuşulmadı bile..

Meslektaşım, bir değişiklik beklenmeyen bu vaka için, iki elini yanlarına açarak:

Oooo, yüzde yetmiş beş iyi olmuş, yüzde yetmiş beş iyi olmuş... Küfretmemiş, ama gözüne yumruğu yemişti

Sabahleyin, kliniğin erkek hasta katına çıktım. Isparta'nın Yalvaç İlçesinden bir hastayı, bir gözü morarmış vaziyette buldum.

Aynı odada yatan bir hastanın kendisine yumruk attığını söyledi.

Yumruk attığı söylenen hasta, çok kibar, sakın, başkalarına yardımcı olan, onlara bakıp gözetken bir hasta...

Niçin yaptığını öğrenmek istedim:

Küfretti efendim

Ne dedi?

Anneme küfretti

Ne söyledi?

"Ver ulan kahpe dölü" diyerek su şişesini istedi

Yumruğu yiyen atıldı:

Küfretmedim efendim. Bizde bu küfür değil... Herkes birbirine böyle söyler...

Gerçekten, Anadolu'muzun bazı yörelerinde, benim bildiğim, Isparta havalisinde, kişilerarası ilişkilerde her yerde küfür olarak kabul edilen bazı elime ve deyimler, söyleniş tarzı da dikkate alınarak, küfür sayılmaz..

İnsanlar birbirlerine sevgi ile şöyle yaklaşabilirler: Ulan hergele, ne haber, iyi misin?

Ne habar len, it oğlu it...?

Nasın bakem köpoğlu...?

Ule gahbe dölü, nerelerdesin?

Böylece, bizim Yalvaçlı, küretmemiş, ama yumruğu yemişti...

Karşılığı...: Beddua

Tarihten From History

Bir delikanlı...
Hasta... Klinikte yatıyor..
Hastalığı..?
Zeka geriliği...doğuştan..
Kliniğe yatması bile gerekli değil..
Ama yatırılmış..
Babası gelip gidiyor..
Baba..
Çocuğu iyi olsun istiyor..
Kendisine, yapılacak bir şeyin olmadığı, ne yapılırsa yapılsın bir değişiklik beklemediğimizi anlatmaya çalıştık..
Üç ay yatmıştı... Artık çıkarılması gerekiyordu. Bildirdik.
Ne olur doktor bey, bir ay daha kalsın,
Peki senin dediğin olsun, kalsın.
Bir ay sonra
Yalvarırım doktor bey bir ay daha kalsın..
Geliyor, gelmiyor zaman kazanmaya çalışıyor ve hastanede kalma süresini uzatıyor..
Bir ay daha geçti... Toplam oldu beş ay..
Kesin tavis koyduk:
Artık çıkarıyoruz..
Yarın alacağım doktor bey..
Ertesi gün geldi. Hala alma niyetinde değildi. Hastane polisi çağırdı ve onun yanında çıkış işlemleri yapıldı..
Uzun süre çocuğunu hastanede tuttuğumuz için bize teşekkür ediyordu:
İnşallah sizin çocuğunuz da böyle olur..
Noterde işlem
Bir vekaletname düzenlenmesi için notere gitmiştim.
Nüfus cüzdanıma baktı, "60 yaşını geçtiğim için" raporsuz böyle bir vekaletname düzenleyemeyeceklerini söyledi.
"Medeni haklarımı kullanmağa ehil olduğumu, tasarruf ehliyetine sahip olduğumu" bildiren bir sağlık raporu gerekiyordu.
Rapor bir ruh hastalıklı uzmanından alınacaktı.
Notere kendimi tanıttım, ruh hastalıkları uzmanı olduğumu, psikiyatri profesörü olduğumu, başkaları için bu şekilde raporlar düzenleyen bir kişi olduğumu anlattım.
Sonuç olumsuzdu..
Bir kaç gün sonra, her zaman olduğu gibi, bir vatandaşın başvurusu üzerine, yukarıda sözü edilen anlamda bir rapor düzenledim. İlgili kişi benim düzenlediğim raporla vekaletname işlemi yapmıştı.
Vekaletnameyi kendim için düzenleteceksem yaşım altmışı geçmişti, yaşım önemliydi.

Benim vereceğim raporla bir başkası işlem yapacaksa, yaşımın önemi yoktu..
Konsültasyon..
Bir büyüğümüz, bir hocamız, bazı öğretim üyesi arkadaşlarımızı hasta konsültasyonuna çağırdı.
Konsültasyonlarda genelde hasta müştereken muayene edilir, isteyen kendisi de dilediği şekilde muayenesini yapar. Sonra oturulur, tartışılır ve bir karara varılır.
Tartışma ve karar aşamasında hasta veya aileden bir kimse bulunmaz.
Sonra konsültan hekimler, aralarından birinden, genel olarak en kıdemli olandan, hasta ve/veya aileye bilgi vermesini isterler..
Hastalık hakkında, teşhiste, yapılacak işlerde, tedavi ve hastalığın gelişmesi konularında düşünülenler ve alınan karar bildirilir..
Ancak bu, "müşterek karar" olarak bildirilir..
Muayene ve tartışma bitmiş, teşhis ve tedavi konusunda müşterek bir karara varılmış, iş aileye bilgi vermeye kalmıştı..
Bu görevi üstlenen büyüğümüz konuştu:
"Efendim hastanız hakkında şöyle bir tanı düşündüm. Benim kanaatıma göre şu şu ilaçları kullansak iyi olacak v.s v.s."
Hoca konsültasyon heyetinin kanaatını kendi kanaatı olarak aktarmıştı..
Öğrencilerine örnek (!) bir davranış sergilemişti..
Şu işe bak..
İki hocamız..
Prof. A
Prof. B
Bu iki hocamızın aralarının biraz açık, biraz soğuk olduğunu biliyoruz, işitiyoruz..
Aynı klinikte çalışıyorlar..
Yılları bir arada geçmiş..
Ama görüşmüyorlar..
Görüşmeleri görevin gerektirdiği kadar..
Prof. A kliniği oldukça seyrek gelir.
Bazan haftada iki, çoğu kez haftada bir.
Prof. B ise muntazam gelip, gider... Hemen her gün klinikte, görevinin başında..
Bir gün, klinik koridorunda karşılaştılar.. Ben Prof. A, biraz ileride görünen Prof. B'ya:
Neredesin yahu... Seni gören cennetlik... Prof. B şaşırılmıştı..
Bu sözleri kimin kime söylemesi gerekiyordu?
Şaşkınlığını bana yönelttiği soru ile gidermeye çalıştı:
Ne diyor Eflatun bu Allahışkına..